

Gazsinapló II.

A június eleje-közepe általában nekem egyet jelent a könyvhéttel, a pestivel. Ilyenkor négy-öt napon keresztül végzem a stand körüli munkát – édesapám foglalkozásából adódóan majdhogynem családi körben – a Vörösmarty- illetve a Szent István téren. Idén a POSZT mellett döntöttem. A fesztivál első napján utaztam le Pécsre a Terasz.hu stábjával.

11-re be szerettem volna érni a városba, mert kezdődött a szakmai beszélgetés a Közeleg az időről, ezért reggeli és gyors zuhanyzás után a fél 11-es busszal elindultam a belváros felé. Pont kezdésre értem be a pécsi Kulturális Központba. Tari Annamária és Wahorn András voltak a hivatalos beszélgetőpartnerek. A vitákat a Kultúrházból és a Klubrádióból ismert Galamb vezeti. Nagy disputa nem alakult ki, erős bírálatok sem hangzottak el, csak Wahorn András jegyezte meg, nem érezte a sorsok ívét, nem voltak követhetők a szereplők. A beszélgetés egyébként eléggé csapongó volt, és a felszólalók többször elbeszéltek egymás mellett, mindezek ellenére összességében tanulságos volt, már csak abból a szempontból is, hogy hányféleképpen lehet megközelíteni egy drámát vagy egy előadást.

5-ig a városban sétálgattam. Pécsert már többször jártam, így legalább néhány utcát ismerek. A belváros már élt, az éttermek teraszain, és a padokon üldögélt a sok újságíró és szakmabeli, sokan laptopjaikat nyomogatták, így Gyula is a vezeték nélküli internettel próbálkozott – sikeresen – amikor összetalálkoztam vele és Lacival, a

lap főszerkesztőjével a színház előtt. Később beültem teázni, ettem egy csokis kekszet, és elkezdtem írni a naplót.

Aztán szétnéztem a könyvek között, és 5 előtt felkerestem a Művészetek Házát, mely nem büszkélkedhet olyan méretekkel és akusztikával ugyan, mint budapesti nagyonnagytestvére, de azt hiszem azt is egész nyugodtan kijelenthetjük, a pécsi Nemzeti sokkal kevésbé gusztustalan (sőt: barátságos), mint a budapesti, így a Millenniumi Kulturális Központ épületei és azok pécsi megfelelői között, azt hiszem kihozhatnánk egy döntelent, ha lenne egyáltalán értelme az effajta összehasonlításoknak. A 2005–2006-os Rivalda bemutatójára épp időben értem oda. Tasnádi István, Háy János és Kukorelly Endre egymás drámáiból olvastak fel (többnyire elég szárazan, persze nem kérhetünk számon rajtuk színészi igényeket) Megnéztük még **Eörsi István** kötetben szereplő drámája kaposvári bemutatójának egy részletét, de nem sokat lehetett hallani belőle, meg látni se mindig. A három felolvasott drámarészletből azért legalább abba a három drámába belekóstolhattunk. A végén mindenki kapott egy ajándék kötetet, szép dolog a kiadótól.

Aztán indultam a közös teraszos találkára. Az utcán már kvázi tömeg vonult, ilyenkor már kezdődnek előadások, a Könyvhéten folynak a beszélgetések, és a Fregattban is elkezd főzni a soron lévő színészszakács. A Terasz hagyományosan itt költi el közös ebédjét (ilyenkor kell zabálni). Ekkorra már megérkezett Péter és Orsi is, így – a két fotóssal – már teljessé vált a létszám, és megbeszéltük, ki merre kulturálódik este. Meg azt is, hogy én beköltözöm a Kálváriába Gyula szobájába, Péter és Orsi pedig Robihoz költözik, mert még mindig nem sikerült nekik szállást szerezni. Átmentünk a cuccaimért Robihoz, aztán végül senki nem pakolt le ott, mert Péternek végül határozott fellépésével sikerült szobát szereznie a belvárosban. Én viszont miután lepakoltam a szállodában, rohantam az Ifjúsági Házba, mert ott kezdődött a Színház- és Filmművészeti Egyetem harmadikos zenés színész osztályának Korcsula című előadása.

Az Ifjúsági Ház tipikus szocreál közösségi épületnek tűnik. Büszke vasbetonja belvárostól egy kicsit kijebb kerül el. Az épület előtt elég

sokan váraoztak, főleg fiatalok. Bent egy büfé, nagy térrel, asztalokkal, díványokkal, és kivetítővel, ahol épp a vébét adták, az egész hely nagyon hangulatos. Olyasmi, mint Pesten a Fészek, vagy a Trafó. Ittam egy kávét, és beálltam a váraozók közé. A beengedős úr mondta, hogy a jeggyel rendelkezők fáradjanak be, mire úgy 20-an be is fáradtak elfoglalni helyüket a nézőtéren. Utána jöttek a lógósok (köztük én) és a sacra 200 férőhelyes nézőtér egy pillanat alatt megtelt. Az előadást Pintér Béla rendezte. Nyers változat tizenhárom színészre, ezt a meghatározást viseli. Az előadás alatt a színészek nagyjából egyhelyben állnak, csak néha variálódnak egy kicsit, itt-ott kialakuló párbeszédéből áll össze (vagy nem) egy céges nyaralás története. Tizenhárom – testi/lelki beteg – figura epizódjai rajzolódnak ki előttünk Darvas Ferenc végig nagyon találó zenéje által kísérve, melyet természetesen ők maguk szólaltatnak meg a színpadon. Egy abszurd feketekomédiát látunk, kissé közhelyes társadalomkritikával, általában korrekt színészi alakításokkal, néha egy-egy kiugró teljesítménnyel. Semmi több. Az előadás nagyon ötletes, de végig úgy éreztem, nincs rendesen összerakva, és sok üresjáratra lettem figyelmes. Mikor kijöttem, úgy éreztem, nagyon jól szórakoztam, de – azonkívül, hogy tudnak bánni néhány hangszerrel, és mozogni is tudnak (ezek – úgy veszem észre –, egyre inkább alap-elvárások) – nem sokat tudtam meg a színészekről, pedig azt hiszem, egy ilyen előadástól elvárható lenne, hogy betekintést nyerhessünk a jövő színész-nemzedékének egy metszetébe. Ez az előadás erre alkalmatlan volt. Lehet, hogy rosszak az elvárásaim. Kíváncsi maradtam!

Felsétáltam a színházhoz, ahol egy esti fagyizásra vártam a többieket fél 12-re, sok időm maradt még, ezért az utca népét figyeltem egy padon elterülve. A színházból kilépő nézők, kritikusok, szakmabeliek tömege elegyedett a – kocsmákból fűtőkben hazaszállingózó – futball-rajongókéval. Míg a fagyizók sorjában bezártak, kölcsönfotómasinámon megörökítettem néhányszor a pécsi éjszakát.

[Papp Gáspár]

2006-06-10 04:07:00